

Doklady pro nízké stáří světa

Dr. D. Russell Humphreys, Impact # 384, červen 2005

Následuje přehled čtrnácti pozorovatelných jevů, které protřečí evolučnímu názoru, že vesmír je miliardy let starý. Hodnoty, které jsou níže vytištěny tučně (většinou jde o miliony let), jsou často **maximální možná stáří**, které by u daného jevu mohlo být odvozeno, ne však skutečné stáří. Hodnoty vytištěné kurzívou udávají stáří *vyžadované evoluční teorií* u dané položky. Podstatné je, že maximální možná stáří jsou obvykle o hodně nižší než stáří vyžadované evolucí, zatímco biblické stáří (6 000 let) pohodlně zapadá do intervalu s daným maximem. Tím se následující jednotlivé položky stávají dokladem pro biblickou chronologii a zároveň popírají chronologii evoluční. Existuje mnohem více dokladů pro mladý svět, ale já jsem vybral pro stručnost a jednoduchost jen ty následující. Některé tyto položky v následujícím přehledu lze sladit s evolučními dlouhými věky jen pomocí nepravděpodobných a nedokázaných předpokladů; jiné zapadají pouze do konceptu nedávného stvoření.

1. Galaxie se svinují příliš rychle

Hvězdy naší vlastní galaxie, Mléčné dráhy, rotují kolem galaktického centra různými rychlostmi, vnitřní hvězdy rychleji než vnější. Pozorované rychlosti rotace jsou tak vysoké, že kdyby naše galaxie byla **jen několik stovek milionů let** stará, byla by už jen bez tvarým diskem hvězd místo současného spirálového tvaru. (1) Přesto se předpokládá, že naše galaxie je nejméně *10 miliard let* stará. Evolucionisté nazývají tento jev „dilema stáčení“, a už asi padesát let o tom vědí. Vymysleli mnoho teorií, které to mají vysvětlit, z nichž každá selhala po krátké době popularity. Totéž „dilema stáčení“ platí také pro ostatní galaxie. Po několik uplynulých desetiletí byla populárním pokusem o rozluštění hádanky složitá teorie nazývaná „hustotní vlny“. (1) Tato teorie má však koncepční problémy, musí být uměle a jemně vyladěována a vážný otazník nad ní udělalo pozorování velmi detailních spirálových struktur v jádře Vírové galaxie (M51) Hubbleovým vesmírným teleskopem. (2)

2. Příliš málo zbytků supernov

Podle astronomických pozorování galaxie, jako je ta naše, zažije asi jednu supernovu (mohutný výbuch hvězdy) každých 25 let. Zbytky plynu a prachu po takovém výbuchu (jako je Krabí mlhovina) se rychle šíří a měly by zůstat pozorovatelné po dobu delší než *milión let*. Přesto se v okolních částech naší galaxie, ve kterých bychom mohli takové zbytky plynu a prachu pozorovat, nachází zbytky jen asi 200 supernov. Toto číslo odpovídá přibližně pouze **7 000 rokům** výskytu supernov. (3)

3. Komety se rozpadají příliš rychle

Podle evoluční teorie by komety měly být stejně staré jako sluneční soustava, asi *pět miliard let*. Přesto pokaždé, kdy se kometa přiblíží Slunci, ztrácí tolik své hmoty, že není možné, aby přežila déle než asi 100 000 let. Mnohé komety mají typický věk nižší než **10 000 let**. (4) Evolucionisté vysvětlují tento rozpor tím, že předpokládají, že

a) komety přicházejí ze sférického „Oortova oblaku“, který se nachází daleko za oběžnou dráhou Pluta a nebyl dosud pozorován

b) komety do naší sluneční soustavy vypudí občasné, ne moc pravděpodobné gravitační interakce při jejich přiblížení se některé hvězdě

c) další nepravidelné interakce s planetami zpomalují přicházející komety tak často, že to vysvětluje stovky komet, které můžeme pozorovat. (5) Zatím se ani jedna z těchto teorií neopírá ani o pozorování ani o reálné výpočty. V poslední době se mnoho hovořilo o „Kuiperovu pásu“ – diskovém útvaru coby domnělém zdroji komet, ležícího za dráhou Pluta. Některá ledová tělesa o velikosti asteroidu v tomto místě existují, ale neřeší problém evolucionistů, protože podle evoluční teorie Kuiperův pás by byl rychle vyčerpán, kdyby neexistoval jeho zdroj v Oortově oblaku.

4. Nedostatek bahna na mořském dnu

Každý rok voda a větry rozruší erozí asi 20 miliard tun země a horniny z pevnin a usadí je v oceánu. (6) Tento materiál se hromadí jako volný sediment na tvrdé čedičové (lávou vytvořené) skále tvořící dna oceánů. Průměrná hloubka veškerého sedimentu v celém oceánu je nižší než 400 metrů. (7) Hlavní způsob, jak dochází k odstranění sedimentu ze dna oceánu, je prostřednictvím podsouvání tektonických

desek. To znamená, že dno moře se pomalu posunuje (několik centimetrů za rok) pod kontinenty a odnáší s sebou část sedimentu. Podle běžné vědecké literatury odstraňuje tento proces pouze 1 miliardu tun sedimentu za rok. (7) Pokud víme, zbylých 19 miliard tun se za rok jednoduše nahromadí. Touto rychlostí by eroze nahromadila současné množství sedimentu za dobu kratší než **12 milionů let**. A přesto podle evoluční teorie existuje eroze i podsouvání desek tak dlouho, jak dlouho existují oceány, což je údajně *tři miliardy let*. Pokud by tomu tak bylo, pak výše uvedené poměry rychlostí naznačují, že oceány by měly být zanesené sedimentem hlubokým desítky kilometrů. Alternativní (kreacionistické) vysvětlení je, že eroze z vod potopy popsané v biblické knize 1. Mojžíšovy, která odtékala z kontinentů, nahromadila v krátké době současné množství sedimentu před asi 5 000 lety.

5. Nedostatek sodíku v moři

Každý rok nanese řeky (8) a další zdroje (9) do oceánu přes 450 milionů tun sodíku. Z toho se ročně pouze 27% sodíku vrátí zpět. (9, 10) Pokud je známo, zbytek se prostě hromadí v oceánu. Pokud by v moři žádný sodík na počátku nebyl, současné množství by se nahromadilo v době kratší než 42 milionů let – při současné rychlosti přísunu a odsunu. (10) To je mnohem kratší doba než evoluční věk oceánu, *tři miliardy let*. Obvyklá odpověď na tuto nesrovnalost je, že přísun sodíku v minulosti musel být nižší a jeho odsun vyšší. Avšak výpočty, které jsou evolučnímu scénáři nakloněny tak příznivě, jak je to jen možné, udávají i tak jako maximální věk pouhých **62 milionů let**. (10) Výpočty (11) u mnoha dalších prvků nacházejících se v mořské vodě udávají mnohem mladší věk oceánu.

6. Zemské magnetické pole se příliš rychle rozpadá

Celková energie zemského magnetického pole („polárního i nepolárního“) ubývá s poločasem rozpadu 1 465 (± 165) let. (12) Evoluční teorie vysvětlující tento rychlý úbytek jakož i to, jak si Země mohla zachovat své magnetické pole *miliardy let*, jsou velmi komplikované a neadekvátní. Existuje mnohem racionálnější kreační teorie. Je přímočará, založená na ověřené fyzice a vysvětluje mnoho rysů tohoto pole: jeho vznik, rychlé zvraty během Noemovy potopy, snižování a zvyšování povrchové intenzity až do doby Kristovy a od té doby jeho stálý úbytek. (13) Tato teorie až překvapivě odpovídá paleomagnetickým, historickým a současným údajům a přináší důkazy pro rychlé změny. (14) Hlavním důsledkem je, že celková energie pole (ne povrchová intenzita) vždy klesala přinejmenším stejně rychle jako nyní. Při této rychlosti magnetické pole Země nemůže být starší než **20 000 let**. (15)

7. Mnohé vrstvy jsou příliš pevně stočené

V mnoha horských oblastech nacházíme stovky metrů silné vrstvy stočené s velmi ostrým ohnutím. Konvenční geologická chronologie říká, že tyto formace byly hluboko uloženy a tuhly po dobu *stovek milionů let* předtím, než byly ohnuty. Přitom ale k ohnutí došlo aniž by popraskaly, při poloměrech tak malých, že celá formace musela být ještě vlhká a nezpevněná, když docházelo k jejich ohýbání. To naznačuje, že k ohnutí došlo **méně než tisíce let** po jejich uložení. (16)

8. Biologický materiál se velmi rychle rozkládá

Přirozená radioaktivita, mutace a rozklad rychle znehodnocují DNA a další biologický materiál. Měření mutační rychlosti mitochondriální DNA donutilo nedávno vědce k revidování věku „mitochondriální Evy“ z teoretických *200 000 let* na pouhých **6 000 let**. (17) Experti na DNA tvrdí, že DNA nemůže existovat v přirozeném prostředí déle než **10 000 let** – a přesto bylo možné zajistit neporušená vlákna DNA z údajně mnohem starších zkamenělin: z kostí Neandertálců, z hmyzu v jantaru a dokonce ze zkamenělin dinosaurů. (18) Bakterie staré údajně *250 milionů let* byly oživeny s nepoškozenou DNA. (19) Měkká tkáň a krevní buňky dinosaura udivily vědce. (20)

9. Fosilní radioaktivita redukuje geologické „věky“ na několik roků

Radiohala jsou zabarvené kroužky formující se kolem mikroskopických částí radioaktivních minerálů v krystalech skály. Jsou zkamenělým důkazem radioaktivního rozpadu. (21) „Stlačená“ radiohala polonia 210 indikují, že jurské, triasové a eocénové formace na Kolorádské náhorní plošině byly uloženy všechny najednou v časovém **rozmezí měsíců**, nikoli *stovek milionů let* u každé z nich, jak to vyžaduje klasická chronologie. (22) „Sirotčí“ radiohala polonia 218, nalézající se bez jakéhokoliv dokladu mateřských prvků, naznačují **zrychlený jaderný rozpad** a velmi rychlou tvorbu příslušných minerálů. (23, 24)

10. Příliš mnoho helia v minerálech

Uran a thorium produkují atomy helia během rozpadu na olovo. Studie uveřejněná v *Journal of Geophysical Research* ukazuje, že toto helium, vytvořené v krystalech zirkonu v hluboké horké starohorní žulové skále, nemělo čas uniknout. (25) Ačkoliv skály obsahují štěpné produkty v časovém řádu *1,5 miliardy let*, nově naměřené rychlosti ztráty helia ze zirkonu vykazují, že helium muselo unikat po dobu pouhých **6 000 (± 2000) let**. (26) To není jen důkazem mládí země, ale současně je to také důkaz pro události, kdy došlo ke značně zrychleným štěpení jader s dlouhými poločasy rozpadů, a to v několika tisíciletích před námi. Toto nesmírně zkracuje chronologii vypracovanou na základě radioizotopů.

11. Příliš velké množství uhlíku 14 v hlubokých geologických vrstvách

Při krátkém poločasu rozpadu 5 700 let by už žádné atomy uhlíku 14 (C14) neměly existovat v uhlíku starším než 250 000 let. Přesto však nebylo možné najít žádné přírodní zdroje uhlíku ve vrstvách před pleistocénem (doba ledová), které by neobsahovaly C14, i když údajně tyto vrstvy mají být *miliony nebo miliardy let* staré. Standardním laboratorním pracujícím s C14 je tato nesrovnalost známá od počátku osmdesátých let a snažily se ji odstranit – bez úspěchu. V poslední době jedna z nejlepších laboratoří tohoto typu, která se během dvou desetiletí měření nízkých obsahů C14 naučila, jak nekontaminovat vzorky z vnějšku, potvrdila kreacionistům tato pozorování u vzorků uhlí a dokonce u desítky diamantů, které nemohou být na místě nálezů současným uhlíkem kontaminovány. (27) To představuje velmi silný důkaz pro to, že země je pouhé **tisíce**, ne miliardy let stará.

12. Nedostatek kosterních zbytků z doby kamenné

Evoluční antropologové nyní říkají, že *Homo sapiens* existoval přinejmenším *185 000 let* před výskytem zemědělství (28); během tohoto období byla světová populace přibližně stálá, mezi jedním a deseti miliony. Po celé toto období lidé pohřbívali své zemřelé, často s artefakty. Podle tohoto scénáře by pohřbili přinejmenším osm miliard těl. (29) Pokud je evoluční chronologie správná, pohřbené kosti by měly být zachovány po mnohem delší dobu než 200 000 let, takže mnohé z předpokládaných osmi miliard koster z doby kamenné by tu měly být dodnes (určitě i artefakty, se kterými byly pohřbeny). Přesto bylo nalezeno jen několik tisíc koster. To naznačuje, že kamenná doba byla mnohem kratší než se evolucionisté domnívají, trávající v mnoha oblastech pravděpodobně jen **několik stovek let**.

13. Zemědělství je příliš nedávné

Obvyklý evoluční obraz vykresluje člověka jako lovce a sběrače v období *185 000 let* doby kamenné, až do objevu zemědělství před 10 000 lety. (29) Přesto archeologické doklady prokazují, že lidé doby kamenné byli stejně inteligentní jako jsme my. Je velmi nepravděpodobné, že by nikdo z osmi miliard lidí zmíněných v předchozím bodě 12 nepřišel na to, že rostliny rostou ze semen. Je pravděpodobnější, že bez zemědělství byli lidé jen po **velmi krátké období** po potopě - pokud tomu tak vůbec kdy bylo. (31)

14. Historie je příliš krátká

Podle evolucionistů existoval *Homo sapiens* doby kamenné po dobu *190 000 let* předtím, než začal pořizovat písemné záznamy před asi **4 000 až 5 000 lety**. Předhistorický člověk budoval megalitické stavby, maloval nádherné jeskynní malby a zaznamenával lunární fáze. (30) Proč by tedy čekal dvě stě tisíc let, aby začal tytéž dovednosti používat k zaznamenávání historie? Biblická časová stupnice je mnohem pravděpodobnější. (31)

Odkazy na literaturu

1. Scheffler, H. and Elsasser, H., *Physics of the Galaxy and Interstellar Matter*, Springer-Verlag (1987) Berlin, pp. 352-353,401-413
2. D. Zaritsky, H-W. Rix, and M. Rieke, Inner spiral structure of the galaxy M51, *Nature* **364**:313-315 (July 22, 1993).
3. Davies, K., Distribution of supernova remnants in the galaxy, *Proceeding, of the Third International Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (1994), Pittsburgh, PA, pp. 175-184, order from <http://www.icc03.org/proceedings.htm>.
4. Steidl, P. F. Planets, comets, and asteroids, *Design and Origins in Astronomy*, pp. 73-106, G. Mulfinger, ed., Creation Research Society Books (1983), order from <http://www.creationresearch.org/>.
5. Whipple, F. L. Background of modern comet theory, *Nature* **263**:15-19 (2 September 1976). Levison, H. F. et al. See also The mass disruption of Oort Cloud comets, *Science* **296**:2212-2215 (21 June 2002).
6. Milliman, John D. and James P. M. Syvitski, Geomorphic/tectonic control of sediment discharge to the ocean: the importance of small mountainous rivers, *The Journal of Geology*, vol. 100, pp. 525-544 (1992).
7. Hay, W. W., et al., Mass/age distribution and composition of sediments on the ocean floor and the global rate of sediment subduction, *Journal of Geophysical Research*, **93**(B12): 14,933-14,940 (10 December 1988).
8. Meybeck, M., Concentrations des eaux fluviales en elements majeurs et apports en solution aux oceans, *Revue de Géologie Dynamique et de Géographie Physique* **21**(3):215 (1979).
9. Sayles, F. L. and P. C. Mangelsdorf, Cation-exchange characteristics of Amazon River suspended sediment and its reaction with seawater, *Geochimica et Cosmochimica Acta* **43**:767-779 (1979).
10. Austin, S. A. and D R. Humphreys, The sea's missing salt: a dilemma for evolutionists, *Proceedings of the Second International Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (1991), Pittsburgh, PA, pp. 17-33, order from <http://www.icc03.org/proceedings.htm>.
11. Nevins, S., [Austin, S. AJ, Evolution the oceans say no!, *ICR Impact* No 8 (Nov. 1973) Institute for Creation Research, <http://www.icr.org/pubs/imp/>.
12. Humphreys, D. R., The earth's magnetic field is still losing energy, *Creation Research Society Quarterly*, 39(1):3-13, June 2002, http://www.creationresearch.org./crsq/articles/39/39_1/GeoMag.htm.
13. Humphreys, D. R., Reversals of the earth's magnetic field during the Genesis flood, *Proceedings of the First international Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (1986), Pittsburgh, PA, pp 113-126, out of print but contact <http://www.icc03.org/proceedings.htm> for help in locating copies.
14. Coe, R. S., M. Prévot, and P. Camps, New evidence for extraordinarily rapid change of the geomagnetic field during a reversal, *Nature* **374**:687-92 (20 April 1995).
15. Humphreys, D. R., Physical mechanism for reversals of the earth's, magnetic field during the flood, *Proceedings of the Second international Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (1991), Pittsburgh, PA, pp. 129-142, order from <http://www.icc03.org/proceedings.htm>.
16. Austin, S. A. and J. D. Morris, Tight folds and clastic dikes as evidence for rapid deposition and deformation of two very thick stratigraphic sequences, *Proceedings of the First International Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (1986), Pittsburgh, PA, pp. 13-126, out of print, contact <http://www.icc03.org/proceedings.htm> for help in locating copies.
17. Gibbons A., Calibrating the mitochondrial clock, *Science* **279**:28-29 (2 January 1998).
18. Cherfas, J., Ancient DNA: still busy after death, *Science* **253**:1354-1356 (20 September 1991) Cano, R. J., H. N. Poinar, N. J. Pieniazek, A. Acra, and G. O. Poinar, Jr. Amplification and sequencing of DNA from a 120-135-million-year-old weevil, *Nature* **363**:536-8 (10 June 1993). Krings, M., A. Stone, R. W. Schmitz, H. Krainitzki, M. Stoneking, and S. Pääbo, Neandertal DNA sequences and the origin of modern humans, *Cell* **90**:19-30 (Jul 11, 1997). Lindahl, T., Unlocking nature's ancient secrets, *Nature* **413**:358-359 (27 September 2001).
19. Vreeland, R. H., W. D. Rosenzweig, and D. W. Powers, Isolation of a 250 million-year-old halotolerant bacterium from a primary salt crystal, *Nature* **407**:897-900 (19 October 2000).
20. Schweitzer, M., J. L. Wittmeyer, J. R. Horner, and J. K. Toporski, Soft-Tissue vessels and cellular preservation in *Tyrannosaurus rex*, *Science* **207**:1952-1955 (25 March 2005).
21. Gentry, R. V., Radioactive halos, *Annual Review of Nuclear Science* 23:347-362 (1973).

22. Gentry, R. V., W. H. Christie, D. H. Smith, J. F. Emery, S. A. Reynolds, R. Walker, S. S. Christy, and P. A. Gentry, Radiohalos in coalified wood: new evidence relating to time of uranium introduction and coalification, *Science* **194**:315-318 (15 October 1976).
23. Gentry, R. V., Radiohalos in a radiochronological and cosmological perspective, *Science* **184**:62-66 (5 April 1974).
24. Snelling, A. A. and M. H. Armitage, Radiohalos - a tale of three granitic plutons, *Proceedings of the Fifth International Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (2003), Pittsburgh, PA, pp. 243-267, order from <http://www.icc03.org/proceedings.htm>. Also archived on the ICR website at <http://www.icr.org/research/icc03/pdf/ICCRADIOHALOS-AASandMA.pdf>.
25. Gentry, R. V., G. L. Glish, and E. H. McBay, Differential helium retention in zircons: implications for nuclear waste containment, *Geophysical Research Letters* **9**(10):1129-1130 (October 1982).
26. Humphreys, D. R., et al., Helium diffusion age of 6,000 years supports accelerated nuclear decay, *Creation Research Society Quarterly* 41(1):1-16 (June 2004). See archived article on following page of the CRS website: http://www.creationresearch.org/crsq/articles/41/41_1/Helium.htm.
27. Baumgardner, J. R., et al., Measurable ¹⁴C in fossilized organic materials: confirming the young earth creation-flood model, *Proceedings of the Fifth International Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (2003), Pittsburgh, PA, pp. 127-142. Archived at http://www.icr.org/research/icc03/pdf/RATE_ICC_Baumgardner.pdf. See poster presented to American Geophysical Union, Dec 2003, http://www.icr.org/research/AGUC-14_Poster_Baumgardner.pdf.
28. McDougall, I., F. H. Brown, and J. G. Fleagle, Stratigraphic placement and age of modern humans from Kibish, Ethiopia, *Nature* **433**(7027):733-736 (17 February 2005).
29. Deevey, E. S., The human population, *Scientific American* **203**:194-204 (September 1960).
30. Marshack, A., Exploring the mind of Ice Age man, *National Geographic* **147**:64-89 (January 1975).
31. Dritt, J. O., Man's earliest beginnings: discrepancies in evolutionary timetables, *Proceedings of the Second International Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (1991), Pittsburgh, PA, pp. 73-78, order from <http://www.icc03.org/proceedings.htm>.

Přeložila H. K., červenec 2005